บทที่ 5

การเก็บรักษารังไข่และโอโอไซต์เหนือจุดเยือกแข็ง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาระยะเวลานานที่สุดที่สามารถเก็บรักษารังไข่ที่อุณหภูมิห้อง โดยยังสามารถเลี้ยงโอโอไซต์ให้สุก และปฏิสนธิได้เหมือนปกติ
2. เพื่อทดสอบความเป็นพิษของสารป้องกันการเกิดเกล็ดน้ำแข็งในเซลล์ชนิดต่าง ๆ 5 ชนิด
3. ทดสอบผลของอุณหภูมิที่ลดลงต่อความสามารถในการมีชีวิตรอดของโอโอไซต์ เพื่อหาความเป็นไปได้ในการเก็บรักษาโอโอไซต์ที่เหนือจุดเยือกแข็ง

วิธีการทดลอง

วิธีการทดลองแบ่งออกเป็น 3 แผนการทดลอง ดังจะกล่าวต่อไปข้างล่างนี้ โดยใช้โอโอไซต์จากแหล่งที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 หน้า 27 และเลี้ยงใน IVM มีเดียม ตามวิธีการที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 หน้า 24 และปฏิสนธินอกร่างกาย ใน IVF มีเดียม ด้วยน้ำเชื้อที่เตรียมตามวิธีการที่กล่าวไว้ใน บทที่ 3 หน้า 25 และ 30-31

แผนการทดลองที่ 1 แช่รังไข่ที่ล้างแล้วไว้ในบีคเกอร์ที่มีน้ำเกลือผสมกานามัยซินซัลเฟต นำไปเก็บไว้ในห้องปรับอากาศ (อุณหภูมิ 24-25°ซ) นาน 8 12 18 หรือ 24 ชม. แล้วจึงนำมาทำการเจาะเอาโอโอไซต์ออกมาเลี้ยงให้สุกและปฏิสนธินอกร่างกาย เหมือนการทดลองที่ 2 ในบทที่ 4 ทำการเปรียบเทียบเปอร์เซนต์การสุกของไข่ และ เปอร์เซนต์การเจริญถึง 2-4 เซลล์ หลังการเติมอสุจิลงไปปฏิสนธินอกร่างกาย 48 ชม. เพื่อเปรียบเทียบว่า เราสามารถเก็บรังไข่ไว้ที่

ปรับอากาศได้นานที่สุดกี่ชั่วโมงที่โอโอไซต์ในรังไข่นั้นยังสามารถเลี้ยงให้สุกและปฏิสนธิได้ไม่ต่างจากการเจาะเอาโอโอไซต์ทันทีที่เก็บรังไข่มา

แผนการทดลองที่ 2 นำโอโอไซต์ที่ล้างแล้วมาปรับสมดุลแรงดันออสโมติค นาน 10 นาที ในมีเดียม M199B ที่มีซูโครส 0.1 โมลาร์ และมีสารป้องกันเกล็ดน้ำแข็ง 1.5 โมลาร์ ชนิดต่าง ๆ 5 ชนิด คือ GLY , DMSO, EG, PROH หรือ BUOH แล้วล้างเอาสารป้องกันเกล็ดน้ำแข็งออก โดยการแช่แข็งไว้ใน M119B นาน 10 นาที ก่อนนำไปเลี้ยงให้สุกและปฏิสนธินอกร่างกายเหมือนการทดลองที่ 1 ในบทที่ 4 ทำการเปรียบเทียบเปอร์เซนต์การสุกของไข่ โดยการตรึงเซลล์และย้อมสีออร์ซีน ตามวิธีภายในบทที่ 3 หน้า 39 ดูการเจริญของโครโมโซม เพื่อเปรียบเทียบว่าสารป้องกันเกล็ดน้ำแข็งชนิดใดที่ความเข้มข้น 1.5 โมลาร์เท่ากัน จะไม่ทำให้โอโอไซต์มีเปอร์เซนต์การสุกต่างไปจากปกติ

แผนการทดลองที่ 3 นำโอโอไซต์ที่ล้างแล้วมาปรับสมดุลแรงดันออสโมติค นาน 15 นาที ในมีเดียม M199B ที่มีซูโครส 0.1 โมลาร์ และมี EG 1.5 โมลาร์ แล้วนำไปลดอุณหภูมิลงในอ่างน้ำด้วยการค่อย ๆ เติมน้ำแข็งลงในอ่างน้ำทีละน้อย ซึ่งจะมีอัตราลดอุณหภูมิ 1°ซ ต่อนาที ทั้งนี้เพื่อป้องกันการลดอุณหภูมิแบบฉับพลัน ที่อาจจะมีผลต่อคุณภาพโอโอไซต์ โดยลดอุณหภูมิจากอุณหภูมิห้อง (29°ซ) ลงถึง 24°ซ 20°ซ 18°ซ 17°ซ 16°ซ 13°ซ 11°ซ 9°ซ หรือ 4°ซ แล้วคงอุณหภูมิไว้ที่อุณหภูมิสุดท้ายนาน 5 นาที แล้วจึงนำไปล้างเอา EG ออก ด้วยการแช่ไว้ใน M199B นาน 15 นาที ที่อุณหภูมิห้อง ก่อนจัดเข้าจานเลี้ยงโอโอไซต์ เหมือนการทดลองที่ 1 ในบทที่ 4 เปรียบเทียบเปอร์เซนต์การสุกของไข่ ด้วยการตรึงเซลล์ และย้อมสีออร์ซีน (ตามวิธีการในบทที่ 3 หน้า 39) หลังจากเลี้ยงโอโอไซต์ 40 ชม. เพื่อเปรียบเทียบว่า โอโอไซต์สามารถทนทานต่ออุณหภูมิที่ลดลง จนถึง 4°ซ ได้หรือไม่ หรือทนได้ถึงระดับกี่องศา โดยที่ไม่ทำให้อัตราการสุกของไข่เปลี่ยนแปลงไปจากการอยู่ในอุณหภูมิห้องปกติ

ผลการทดลอง

ผลการทดลองที่ 1

การทดลองนี้ ใช้รังไข่ที่เก็บมาครั้งเดียวกันทั้งสิ้น 98 รังไข่ โดยแบ่งเก็บใน 4 บีคเกอร์ และเก็บไว้ในอุณหภูมิห้อง (24°ซ) นานตั้งแต่ 8-24 ชม. (ตารางที่ 3) หลังจากเก็บรักษารังไข่ใน

น้ำเกลือผสมกานามัยซิน (100 มก./ลิตร) นาน 8 ชม. ลักษณะรังไข่จะขุ่นขาวเป็นฝ้าขึ้น กลิ่นยังไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก โอโอไซต์ที่เจาะได้ยังมีลักษณะและสีของไซโตพลาสซึมยังคงเป็นสีเทาอ่อนเหมือนกับโอโอไซต์ที่ได้จากการเจาะรังไข่ทันทีที่มาถึงห้องปฏิบัติการ แต่เมื่อเก็บไว้ 12 ชม. สีของรังไข่จะขุ่นมากขึ้น และ โอโอไซต์ที่เจาะได้ จะมีคูมูลัสเซลล์เกาะอยู่อย่างหลวมๆ และกระจายตัวออกจากโซนาเพลลูซิดา สีของไซโตพลาสซึมมีสีคล้ำขึ้นจนเป็นสีน้ำตาลอ่อน รังไข่เมื่อเก็บไว้นาน 18 ชม. โอโอไซต์ที่เจาะได้มีไซโตพลาสซึมสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ และเลือกไข่ที่จะใช้เลี้ยงได้น้อยลงเหลือประมาณ 66 % รังไข่ที่เก็บไว้นาน 24 ชม. โอโอไซต์ที่เจาะได้ มีไซโตพลาสซึมสีออกดำ จะเห็นได้ว่า ถ้าเก็บรังไข่ไว้ไม่เกิน 8 ชม. จะได้โอโอไซต์ที่ใช้เลี้ยงได้ในช่วง 4.6-4.8 ใบต่อรังไข่ แต่ถ้าเก็บไว้นานเกิน 8 ชม. จนถึง 24 ชม. แล้ว จะได้โอโอไซต์ที่มีลักษณะนำไปเลี้ยงได้ อยู่ระหว่าง 3.0-3.4 ใบ ต่อรังไข่ (ตารางที่ 3) และเปอร์เซนต์การสุกของโอโอไซต์ที่ได้จากรังไข่ที่เก็บไว้ 8 ชม. เท่ากับเปอร์เซนต์การสุกของโอโอไซต์ ที่เจาะจากรังไข่ทันทีที่มาถึงห้องปฏิบัติการ แต่ถ้าเก็บรังไข่ไว้นานเกิน 8 ชม. เปอร์เซนต์การสุกของโอโอไซต์ ก็จะลดลงอย่างเห็นได้ชัด จาก 90.0% เหลือเพียง 66.7% และ 69.7% ในชั่วโมงที่ 12 และ 18 และลดลงเหลือเพียง 39% ในชั่วโมงที่ 4 (ตารางที่ 3 และ รูปที่ 16) ส่วนเปอร์เซนต์การเจริญถึง 2-4 เซลล์ ที่เทียบจากไข่สุกเกิดขึ้นในอัตราที่ต่ำ ซึ่งโอโอไซต์ที่ได้จากรังไข่ที่เก็บไว้นาน 24 ชม. จะให้ผลการปฏิสนธิจนเจริญถึง 2-4 เซลล์ ในเปอร์เซนต์ต่ำที่สุด แต่แตกต่างจากโอโอไซต์ที่ได้จากการเจาะรังไข่ทันทีที่มาถึงห้องปฏิบัติการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$)

ผลการทดลองที่ 2

ใช้โอโอไซต์ 744 ใบ ทำการทดลอง 3 ซ้ำ ในการทดลองนี้พบว่า DMSO EG และ BUOH ที่ความเข้มข้น 1.5 โมลาร์ ไม่มีผลทำให้เปอร์เซนต์การสุกของไข่ลดลงจากการเลี้ยงโอโอไซต์ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) แต่ GLY 1.5 โมลาร์ มีผลทำให้เปอร์เซนต์การสุกของไข่ลดลงจากการเลี้ยงโอโอไซต์ตามปกติ ด้วยผลแสดงไว้ในตารางที่ 4 และรูปที่ 17 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า EG 1.5 โมลาร์ ช่วยกระตุ้นให้โอโอไซต์สุกมากขึ้นกว่าปกติ 14% ซึ่งสามารถจะใช้ EG PROH และ DMSO เป็นสารป้องกันการเกิดเกล็ดน้ำแข็งในเซลล์สำหรับไข่สุกรได้

ตารางที่ 3 เปอร์เซนต์การสุกของโอโอไซต์และการเจริญจนถึงระยะ 2-4 เซลล์ หลังปฏิสนธินอกร่างกาย ที่ได้จากรังไข่ที่เก็บในน้ำเกลือนาน 0 8 12 18 หรือ 24 ชม. นับตั้งแต่รังไข่มาถึงห้องปฏิบัติการที่ 24°ซ นำมาเลี้ยงใน IVM มีเดียม นาน 40 ชม. แล้วปฏิสนธินอกร่างกายและเลี้ยงนาน 48 ชม. หลังเติมอสุจิ

จำนวน ชม. ที่เก็บรังไข่ ที่ 24°ซ	จำนวนไข่อ่อนที่เลี้ยงได้ต่อรังไข่	จำนวนรังไข่	จำนวนโอโอไซต์	เปอร์เซนต์ไข่สุก	เปอร์เซนต์ 2-4 เซลล์
0	4.6	13	60	90.0^{a}	3.3^{b}
8	4.8	13	62	90.3^{a}	7.3^{a}
12	3.0	24	72	66.7^{b}	5.5^{b}
18	3.2	24	76	69.7^{b}	3.9^{b}
24	3.4	24	82	39.0^{c}	1.2^{b}

ตัวอักษรที่แตกต่างกันในคอลัมน์ หมายถึง a > b ($P < 0.05$) และ a > c, b > c ($P < 0.01$)

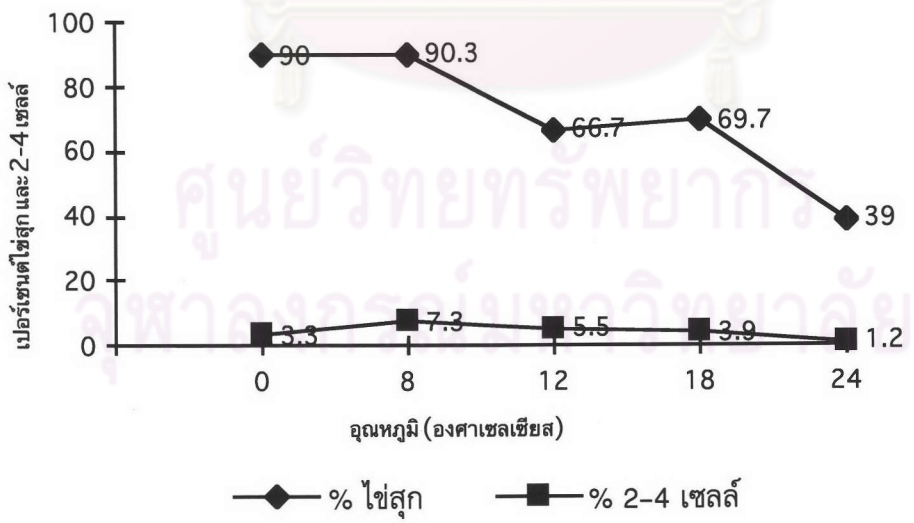

รูปที่ 16 แสดงเปอร์เซนต์การสุกของโอโอไซต์และเปอร์เซนต์เจริญถึง 2-4 เซลล์ หลังจากปฏิสนธิ (คิดจากจำนวนไข่สุก) ของโอโอไซต์ที่ได้จากรังไข่ที่ในน้ำเกลือนาน 0 8 12 18 หรือ 24 ชม. นับตั้งแต่รังไข่ถึงห้องปฏิบัติการ

ตารางที่ 4 เปอร์เซนต์การสุกของไข่ที่ผ่านการปรับสมดุลแรงดันออสโมติคในสารป้องกันการเกิดเกล็ดน้ำแข็งในเซลล์ (CPA) จำนวน 5 ชนิด คือ GLY DMSO EG PROH และ BUOH ที่ความเข้มข้น 1.5 โมลาร์ นาน 10 นาที ที่อุณหภูมิห้อง 29°ซ แล้วนำไปเลี้ยงใน IVM มีเดียม นาน 40 ชม.

CPA *	จำนวนโอโอไซต์	เปอร์เซนต์การเจริญของโอโอไซต์ในระยะต่าง ๆ +					
		GV	PM	M I	ANA I	TEL I	M II
ไม่มี	142	0.7	9.8	1.4	0.0	13.4	74.6^{ab}
GLY	101	26.7	3.0	0.0	0.0	6.9	63.4^{b}
DMSO	111	9.0	7.2	0.0	0.0	7.2	76.6^{ab}
EG	139	3.6	5.0	0.0	0.0	2.9*	88.5^{a}
PROH	138	5.8	7.2	0.7	0.7	7.2	78.3^{ab}
BUOH	113	10.6	13.3	0.9	0.0	3.5	71.7^{ab}
รวมทั้งหมด	744						

+GV = เจอร์มินอลเวสซิเคิล PM = โปรเมตาเฟส M I = เมตาเฟส I ANA I = อนาเฟส I

TEL I = ทีโลเฟส I M II = เมตาเฟส II

*GLY = กลีเซอโรล DMSO = ไดเมทิลซัลฟอกไซด์ EG = เอทิลีนไกลคอล

PROH = โปรปีลีนไกลคอล BUOH = บิวเทนไดออล

ตัวอักษรที่ต่างกันระหว่างคอลัมน์ หมายถึง ต่างกัน ($P < 0.05$)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

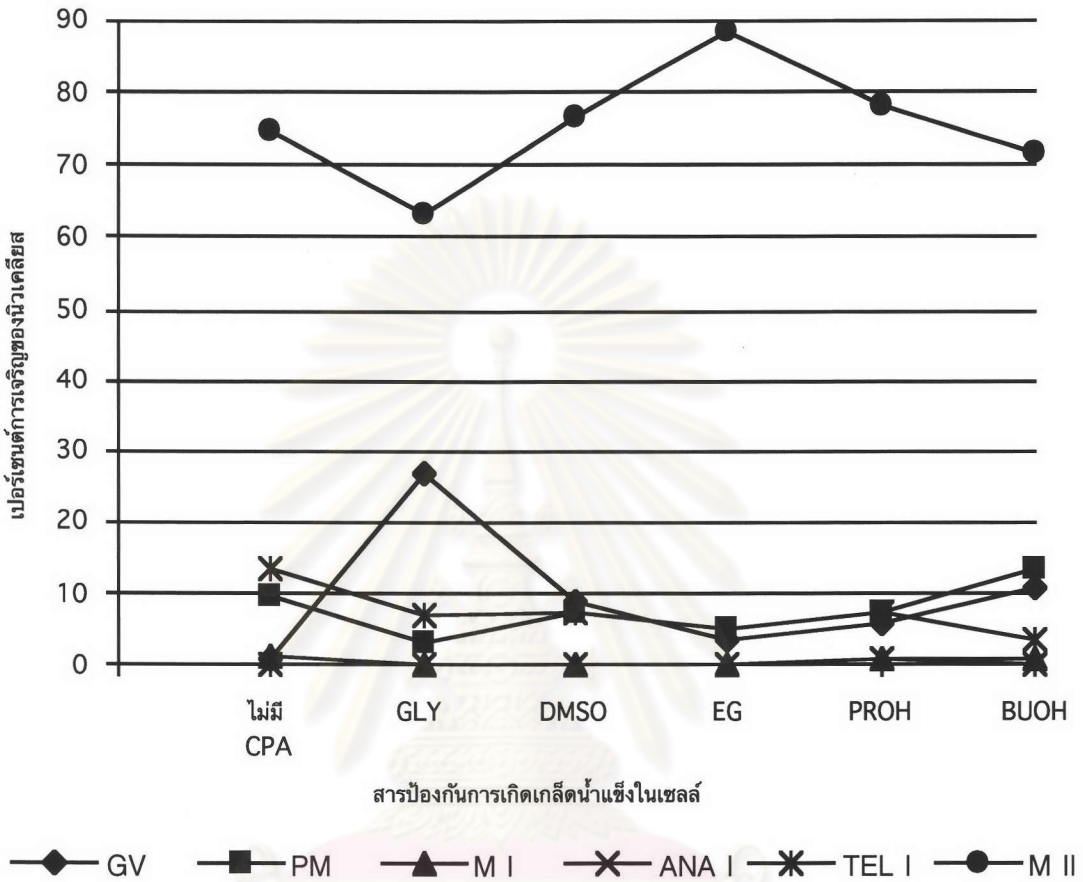

รูปที่ 17 แสดงเปอร์เซนต์การเจริญของนิวเคลียสถึงระยะต่าง ๆ ของโอโอไซต์ที่ผ่านการปรับสมดุลแรงดันออสโมติค ในมีเดียมที่มีกลีเซอโรล (GLY), ไดเมทิลซัลฟอกไซด์ (DMSO), เอทิลีนไกลคอล (EG), โปรปีลีน ไกลคอล (PROH) หรือ บิวเทนไดออล (BUOH) เข้มข้น 1.5 โมลาร์ นาน 10 นาที ที่อุณหภูมิห้อง (29°ซ) แล้วเลี้ยงใน IVM มีเดียม 40 ชม.

ผลการทดลองที่ 3

ผลการทดลองในตารางที่ 5 และ รูปที่ 19 พบว่า โอโอไซต์ที่ทำการเจาะและเลี้ยงทันทีในอุณหภูมิห้อง (29°ซ) จะมีเปอร์เซนต์ไข่สุก 96.3% ซึ่งนับเป็นเปอร์เซนต์สูงสุด ที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับโอโอไซต์ที่เก็บไว้ในอุณหภูมิต่ำกว่า นาน 5 นาที โดยวิธีการลดอุณหภูมิ 1°ซ ต่อนาที ผลการเก็บ โอโอไซต์ที่อุณหภูมิต่ำกว่า 29°ซ นาน 5 นาที มีผลคือ ลดเปอร์เซนต์ไข่สุก ซึ่งในระหว่างที่อุณหภูมิ 24°ซ 20°ซ และ 18°ซ จะไม่มีผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) แต่ที่อุณหภูมิ 16°ซ และ 15°ซ มีเปอร์เซนต์ไข่สุกลดจาก 96.3% มาเป็น 32.2-33.3% โดยเฉพาะที่อุณหภูมิ 13°ซ 11°ซ 9°ซ และ 4°ซ เปอร์เซนต์ไข่สุกเท่ากับ 0% แสดงให้เห็นว่าโอโอไซต์สุกรไม่สามารถเจริญเป็นปกติได้เมื่ออยู่ในอุณหภูมิต่ำกว่า 15°ซ

จากการตรวจโอโอไซต์ที่ย้อมสีพบว่า โอโอไซต์ที่ลดอุณหภูมิถึง 15°ซ จะพบส่วนไซโตพลาสซึมเริ่มแตกเป็นเม็ด แต่ก็ยังพบส่วนของนิวเคลียสที่ชะงักการเจริญอยู่ที่ระยะ GV (รูปที่ 18)

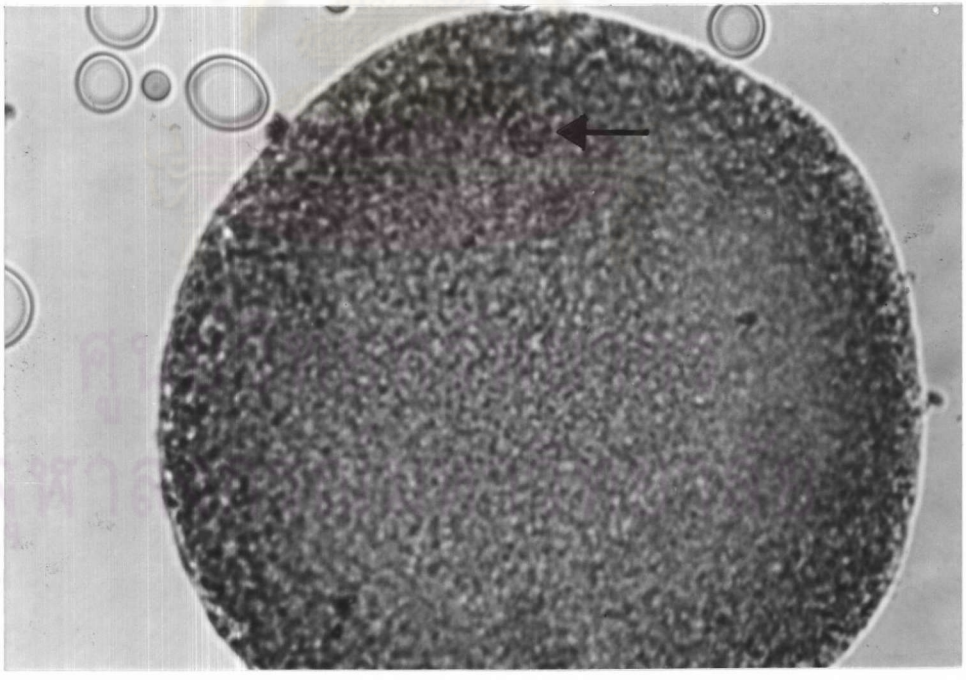

รูปที่ 18 โอโอไซต์ที่ผ่านการลดอุณหภูมิถึง 15°ซ แล้วนำไปเลี้ยงใน IVM มีเดียมนาน 40 ชม. แล้วนำมาตรึงสภาพและย้อมสี พบว่า ส่วนไซโตพลาสซึมเริ่มแตกเป็นเม็ด แต่ก็ยังพบส่วนนิวเคลียส ที่ชะงักการเจริญ อยู่ที่ระยะ GV (กำลังขยาย 320 เท่า)

ตารางที่ 5 แสดงเปอร์เซนต์การเจริญถึงระยะต่าง ๆ ของโอโอไซต์ที่ปรับสมดุลย์แรงดันออสโมติคใน M199B ที่มี 1.5 โมลาร์ EG และ 0.1 โมลาร์ ซูโครส แล้วให้อยู่ในอุณหภูมิที่ลดลง นาน 5 นาที โดยการลดอุณหภูมิ 1°ซ ต่อ นาที จนถึงอุณหภูมิที่ต้องการ

อุณหภูมิที่ต้องการ	จำนวนนาทีที่จะถึงอุณหภูมิที่ต้องการ	จำนวนโอโอไซต์	เปอร์เซนต์การเจริญของโอโอไซต์ในระยะต่าง ๆ					
			GV	PM	M I	TEL I	M II	นิวเคลียสถูกทำลาย
29	0	30	3.3	–	–	–	96.3[a]	–
24	5	30	3.3	3.3	–	–	93.3[a]	–
20	9	30	6.7	6.7	–	–	86.7[a]	–
18	11	30	20.0	6.7	–	–	73.3[b]	–
16	13	31	32.2	22.6	–	12.9	32.2[c]	–
15	14	30	40.0	20.0	–	6.7	33.3[c]	–
13	16	36	41.7	2.8	–	–	–	55.5
11	18	32	37.5	6.25	–	–	–	56.25
9	20	42	25.0	–	–	–	–	75.0
4	25	30	–	–	–	–	–	100

ตัวอักษรที่แตกต่างกันในคอลัมน์ หมายถึง a > b ($P < 0.05$) และ a > c, b > c ($P < 0.001$)

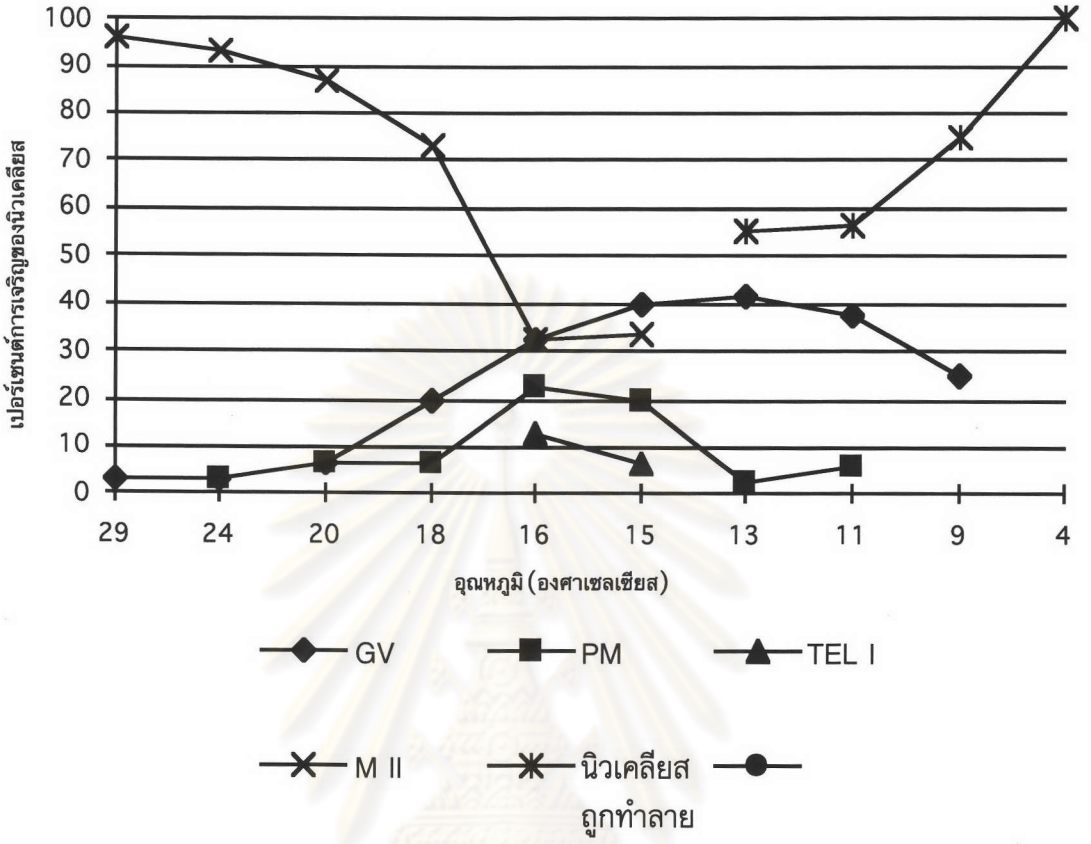

รูปที่ 19 แสดงเปอร์เซนต์การเจริญของนิวเคลียสถึงระยะต่าง ๆ ของโอโอไซต์ที่ปรับสมดุลแรงดันออสโมติค ใน M199B ที่มี เอทิลีนไกลคอล 1.5 โมลาร์ และ ซูโครส 0.1 โมลาร์ แล้วลดอุณหภูมิจาก 29°ซ ถึง 4°ซ ในอัตรา 1°ซ ต่อนาที พักอยู่ในอุณหภูมิที่ต้องการ 5 นาที แล้วนำมาเลี้ยงใน IVM มีเดียมนาน 40 ชม.

วิจารณ์ผลการทดลอง

ในการทดลองที่ 1 การเก็บรักษารังไข่ในน้ำเกลือผสมกานามัยซินไว้ในอุณหภูมิห้องปรับอากาศเป็นเวลานาน 8 ชม. ไม่ทำให้โอโอไซต์ที่เจาะได้จากรังไข่นั้นมีจำนวนโอโอไซต์เฉลี่ยต่อรังไข่และเปอร์เซนต์ในการเจริญจนเป็นไข่สุก ไม่ต่างจากโอโอไซต์ที่ได้จากการเจาะรังไข่ทันทีที่กลับมาถึงห้องปฏิบัติการ ดังนั้น ตามสภาพการเก็บรังไข่และปฏิบัติการในเวลากลางคืน จะ

สามารถปรับเปลี่ยนเวลาเพื่อความสะดวกต่อการปฏิบัติงานได้ ซึ่งหมายความว่า เราสามารถจะเก็บรังไข่จากโรงฆ่าสัตว์ในตอนกลางคืนเอาไว้ และเริ่มงานในตอนเช้าได้ แต่การเก็บรังไข่ไว้นาน 12 และ 18 ชม. ทำให้ทั้งจำนวนโอโอไซต์เฉลี่ยต่อรังไข่และเปอร์เซนต์ไข่สุกลดลง ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า การเก็บรังไข่ไว้นานทำให้คูมูลัสเซลล์เกาะกับโซนาเพลลูซิดาหลวมและกระจายตัวออกจากโซนาเพลลูซิดามาก และสีไซโตพลาสซึมที่เปลี่ยนแปลงไปอาจทำให้การสังเคราะห์สารอาหารและฮอร์โมน และส่งสารที่จำเป็นสำหรับการเจริญของทั้งไซโตพลาสซึม และ นิวเคลียสลดน้อยลงไปได้ จึงทำให้เปอร์เซนต์การสุกของไข่น้อยกว่าโอโอไซต์ที่เจาะจากรังไข่ทันทีที่มาถึง หรือ เก็บไว้นานเพียง 8 ชม. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.01$) ดังนั้น หากจะเก็บรังไข่ไว้นาน 12–18 ชม. ควรจะต้องพิถีพิถันในการคัดเลือกโอโอไซต์ โดยคัดทั้งสีไซโตพลาสซึมและปริมาณและความหนาแน่นในการยึดเกาะของคูมูลัสเซลล์กับโซนาเพลลูซิดา อาจจะทำให้ประสบผลสำเร็จใกล้เคียงกับโอโอไซต์ที่เจาะจากรังไข่ทันทีที่มาถึง หรือจากรังไข่ที่เก็บไว้ 8 ชม. ได้ การเก็บรักษารังไข่ในน้ำเกลือผสมกานามัยซินนาน 24 ชม. คงจะไม่เหมาะสมในการปฏิบัติงานโดยทั่วไป เพราะคุณภาพโอโอไซต์ที่ได้ไม่ดี เปอร์เซนต์การสุกของโอโอไซต์ที่ได้จากการเลี้ยงก็ต่ำลงจากปกติมาก และเปอร์เซนต์การเจริญถึง 2–4 เซลล์ ก็ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติมาก

ในการทดลองที่ 2 พบว่าโอโอไซต์ที่ผ่านการปรับสมดุลแรงดันออสโมติคในมีเดียม M199B ที่มี EG 1.5 โมลาร์ และ ซูโครส 0.1 โมลาร์ จะมีเปอร์เซนต์การสุกของไข่หรือการเจริญของนิวเคลียสถึงระยะ M II สูงที่สุด 88.5 % ซึ่งสูงกว่าโอโอไซต์ปกติที่ไม่ผ่านการปรับสมดุลย์แรงดันออสโมติค 11.9% ซึ่งเป็นเช่นนี้ในทุกๆ ครั้งที่ทำการทดลอง ส่วน GLY DMSO PROH และ BUOH ไม่มีผลทำให้เปอร์เซนต์การเจริญของนิวเคลียสถึงระยะ M II แตกต่างจากปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) เป็นที่น่าสังเกตว่า ในการเลี้ยงโอโอไซต์ตามปกติจะมีโอโอไซต์ที่นิวเคลียส ไม่สามารถเจริญผ่านระยะ M I ไปได้รวม 11.9% แต่โอโอไซต์ที่ผ่านปรับสมดุลย์ในมีเดียม M199B ที่มี 1.5 โมลาร์ ของ CPA ต่อไปนี้คือ GLY BUOH DMSO หรือ PROH จะมีโอโอไซต์ที่ไม่สามารถเจริญผ่านระยะ MI ขึ้นไปได้ภายใน 40 ชม. ของการเลี้ยงได้อยู่ 29.7 24.8 16.2 หรือ 13.7% ตามลำดับ การที่ทั้ง GLY และ BUOH มีเปอร์เซนต์ของโอโอไซต์ที่ไม่สามารถเจริญผ่านระยะ M I ไปได้ สูงกว่าการเลี้ยงโอโอไซต์ตามปกติกว่าเท่าตัว อาจเป็นเพราะว่า GLY และ BUOH มีน้ำหนักโมเลกุลสูงกว่า EG และ DMSO และ PROH ทำให้การล้าง CPA

ออกจากเซลล์ไข่ก่อนจะนำไปเลี้ยง ทำได้ไม่หมดสมบูรณ์ในเวลาที่เท่ากัน จึงทำให้เกิดผลกระทบต่อการเจริญของนิวเคลียส แต่ในกลุ่มโอโอไซต์ที่ผ่านการปรับสมดุลย์แรงดันออสโมติค ในมีเดียม M199B นี้มี EG รวมอยู่ด้วยนั้น มีเปอร์เซนต์ของโอโอไซต์ที่ไม่สามารถเจริญผ่าน ระยะ M II อยู่เพียง 8.6% ซึ่งต่ำกว่าโอโอไซต์ที่เลี้ยงตามปกติ จึงน่าจะเป็นไปได้ที่ EG สามารถช่วยกระตุ้นให้การเจริญของโอโอไซต์เป็นไปได้ดีกว่าปกติ ซึ่งน่าจะมีการศึกษาถึงผลของ EG ต่อการเจริญของโอโอไซต์สุกรและการปฏิสนธินอกร่างกายต่อไป

จากผลของการทดลองที่ 3 จะเห็นได้ว่า โอโอไซต์เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิต่ำลงถึง 18°ซ จะเริ่มสังเกตพบความแตกต่างของการเจริญของโอโอไซต์ กล่าวคือ เปอร์เซนต์การเจริญถึงระยะ M II ลดลงจากปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) และมีเปอร์เซนต์ของโอโอไซต์ ที่ระยะการเจริญของนิวเคลียส ไม่พัฒนาผ่านระยะ PM สูงถึง 26.7% และเมื่ออุณหภูมิลดลงไปอีก 2-3°ซ (ถึง 16 และ 15°ซ) เปอร์เซนต์การสุกของไข่ยิ่งลดลงจากปกติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ($P < 0.01$) และเปอร์เซนต์การเจริญของโอโอไซต์ หลังจากที่ลดอุณหภูมิถึง 13°ซ พบว่า 44.5% ของโอโอไซต์ที่เลี้ยงมาแล้ว 40 ชม. ตรวจไม่พบนิวเคลียส และตรวจไม่พบนิวเคลียสเลยในกลุ่มของโอโอไซต์ที่ลดอุณหภูมิลงมาถึง 4°ซ แสดงว่า อุณหภูมิที่เริ่มมีผลกระทบต่อการเจริญของนิวเคลียสของโอโอไซต์ คือ 16°ซ และอุณหภูมิสุดท้ายที่โอโอไซต์สุกรยังพอสามารถเจริญได้ คือ 15°ซ ซึ่งสอดคล้องกับงานทดลองของ Didion และคณะ (1990) ที่รายงานว่า โอโอไซต์สุกรที่ระยะ GV ไม่สามารถมีชีวิตรอดถ้าอุณหภูมิเย็นลงถึง 15°ซ หรือต่ำกว่านี้ และในเอ็มบริโอสุกรก็มีผลเช่นเดียวกันนี้จากรายงานของ Wilmut (1972), Polge และคณะ (1974) และ Polard และ Leibo (1994) ซึ่ง Polard และ Leibo ได้ทำการทดลองลดอุณหภูมิในเอ็มบริโอสุกรอย่างละเอียดระหว่าง อุณหภูมิ 15°ซ ถึง 10°ซ พบว่า 90% ของเอ็มบริโอระยะมอรูลาสามารถเจริญถึงบลาสโตซิสได้เมื่อลดอุณหภูมิถึง 15°ซ แต่ถ้าลดลงถึง 14°ซ มีเพียง 10% เท่านั้นที่เจริญถึงบลาสโตซิสได้ และเมื่อลดถึง 13°ซ หรือต่ำกว่านี้ ไม่มีเอ็มบริโอมีชีวิตรอดเลย จากการทดลองนี้จะเห็นได้ว่า โอโอไซต์สุกรไม่สามารถมีชีวิตรอดถ้าทำการลดอุณหภูมิอย่างช้าลงมาต่ำกว่า 15°ซ ดังนั้น การแช่แข็งโอโอไซต์สุกรด้วยวิธีการลดอุณหภูมิช้าๆ จนถึงจุดเยือกแข็ง แล้วชักนำให้เกิดเกล็ดน้ำแข็ง จึงไม่น่าจะเหมาะสมที่จะใช้กับโอโอไซต์สุกร ควรจะศึกษาต่อไป โดยใช้วิธีการแช่แข็งที่ผ่านจุดเยือกแข็งนี้ไปอย่างรวดเร็ว